

ΡΩΜΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΗ Ο ΣΟΥΡΗΣ

‘Εβδομον κι ‘εικοστόν, μετρούντες χρόνον
εδρεύομεν’ στην γήν των Παρθενώνων.

‘Ετος χίλιμ δώδεκα κι ‘εγκατό’ άκόμα;
όλοι τήν ‘Ανόρθωσι θάχουνε’ στό στόμα.

‘Ιουίου δεκαεξη,
κζπου φρίνεται ό ά βρέξ.

Χίλια διακόσια δώδεκα μετρούμεν αφιμόν
και σημειομεν ένδοξον σκοποβολής σταθμόν.

Τών όρων μας μεταβολή ένδιαφέρους κ. πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί—άπ’εύθείς προς έμέ.
Συνδρομή γιά κάθε χρόνο—ό κ τ ό φ ρ ά γ κ α ε ί ν α : μόνο.
Γιά τά ξένα όμως μέρη—δ έ κ α φ ρ ά γ κ α κ α ί τ τ ό γ ε ρ ι .

Είς γνώσιν φέρομεν παντός εμούσου τυλεπη
ότι πωλούμεν σώματα «Ρωμού» άνελλιπη
μέ την άνάλογον τιμήν, κι όποτος άπ’έξω θέλει
δέν θά πληρώση δι’ αυτά Ταχυδρομείων τέλη.

‘Αγών Σκοποβολής, έκει κι’ οι Βασιλείς.

Χαίρε, πόλις των Τρικαλών,
όπου τόσους κατ’αυτάς
συγκεντρώνεις σκοπευτάς.

Στήνεις πρόπαιον μεγάλο
εις την ευστοχίαν όλων
των Ρωμωών των έκηδόλων.

Παίξε τώρα τά βολιά,
παίξε τώρα τά λαγούτα...
είδες και τον Βασιλέα
νά μιλη μέ τον Κανούτα.

Χαίρε, πόλις δοξασμένη...
αίωνια θ’άπομένη
της σκοποβολής ή μνήμη,
που παρούσα κι’ ή Κορώνα
τόν ‘Ελληνικόν άγώνα
διατόρως έπευφημεί.

Είδες και τον της Παιδείας
νά καλαχειροκροτή
γέρας δόξης άτίδιας,
και κοτινούς νά κρατή.

Χαίρε, πόλις των Τρικαλών,
που πατριωτών εξάλλων
είδες φρόνημα θερμόν.

Και λαίς έπευφημήθη
και τό σφρίγος έτιμήθη
των γενναίων μας όρμών.

Είδα’μπρός και τον Φερατό
‘στών άγώνα τον ώρατο,
που σύ, δάακα, δέν έπήγε.

Και τον άκουσα νά λήρ:
έως, πότε, βωμάλαιοι,
θά σκοπευετε της μύγαις;

Τέλος πάντων έως πότε
θά περνατε, πατριώται,
μέ καφέ βαρύ γλυκό;

Και’στης δόξης τό ρημάδι
θάναι μόνο σας σημάδι
ψωραλέο Κεντρικό;

Χθές άκόμη μέ τά πρώτα
των κομμάτων καθεστότα,
που δέν είχατε μακλό.

‘Επετούσατε παράδες,
πατριώται φουκαράδες,
όπως όπως στό γυλό.

‘Όμως έλλαξαν οι χρόνοι...
τώρα τά μαζά γανόνει
μία σκίφης νεοτέα.

Τώρα βλέπω μέ χαρά
πώς προθύμως τον κρατά
τον πετάτε στόν άέρα.

Ἐπὶ ποδᾶρ, συμπολιταί,
 κ' ὅλοι σας σκοποβολεῖτε
 ἀτρομῆτως ἑστὰ ψηλά.

Ὅλοι βλέπετε ἕκαστ' πέρα,
 κ' ἄς πετοῦνε στὸν ἀέρα
 τοῦ κοσμάκη τὰ ψηλά.

Χαῖρε, γῆ φιλελευθέρων,
 ποῦ καθίνας τῶν Καμπέρων
 τὰ πετάγματα εἶθονε!

Καὶ σὲ πτήσεων ἀγῶνα
 ἔχει πόθον κ' ἡ χελῶνα
 ἱπταμένη νὰ φανῇ.

Ποῖα νίκη λαμπρότερα;
 χαῖρε, ζῆλευτῆ μητέρα
 τῶν Δαιδάλων τῶν κλεινῶν.

Χαῖρε, μάνα προσφιλῆ...
 σήμερα σκοποβολεῖς,
 κ' ἔχεις στόχον τὸ κενόν.

Νέος στέφανος σὲ στέφει...
 σήμερα ὑπὲρ τὰ νέφη
 τραγουδεῖ τὴν Ἄεουθερίαν.

Κτύπα' στὸ κενὸν μητέρα,
 κ' ἄς πετάξουν στὸν ἀέρα
 καὶ τοῦ Ρήγα τάντεριά.

Ἐπὶ φιλελευθέρων καιρῶν
 κ' ὅ πρωτομάρτυς τῶν Φερῶν
 δὲν θέλει πλέον νὰ φορῇ
 τῶν δούλων χρόνων ἀντερί.

Ἐπὶ πόδι πόλεις καὶ χωριά,
 τὰ παλαιὰ μου τάντεριά
 κομμάτια θὰ τὰ κάνω.

Μέσα' στὸ νέο ρεμπελιὸ
 ἄς πεταχθῇ κάθε παλῶ
 εἰς τὸν ἀέρα ἄπάνω.

Μὲ θρίαμβον ζειθαλῆ
 ἱπτάμενον σκοποβολεῖ
 ἐλευθέρων Βασιλείων.

Καὶ κόσμος νέων λυτρωτῶν
 ἀφύθως ἀεροκλιτῶν
 περιορᾷ τὸν ἥλιον.

Καὶ βλέπω τάσεις κατ' αὐτὰς
 ἀεροπόρων ζῆλευτὰς
 πρὸς πτήσεις πολυδόξου.

Κι ἀεροπόρος κυβερνητῶν
 ἀψίδας νέων οὐρανῶν
 περνεῖ μεγαλοδόξου.

Σηκώθητε πέρα πέρα,
 κ' ἄς βροντοῦν βαρεὰ βαρεὰ
 μαζῶν ἀλυσίδων κρότοι.

Καὶ κτυπάτε' στὸν ἀέρα
 τοῦ Φεραίου τάντεριά
 καὶ τὰ ράσσα τοῦ Δεσποτῆ.

Ὅς πότε, παλληκάρια, θὰ ζῆτε ἑστὰ στενά;
 γιὰτὶ νὰ μὴν πετάτε καὶ σὺν τὰ πτηνά;
 Κάλλις μίῃς ὥρας φρέσκο' στὸν οὐρανὸν ἔκει,
 παρὰ σαράντα χρόνια' στὴν γῆς τῆ φυλακῆ.

Εἰς ὕψη προχωρεῖτε,
 παιδιὰ τῆς προκοπῆς,
 καὶ κουτουροῦ βαρεῖτε
 ἀπὸ περιωπῆς.

Σὲ κάθε συμφορὰ
 ποῖός' λίγο, ποῖός' πολὺ
 ἄς βάζῃ θεὸς φτερά,
 κ' ἄς γίνεται ποῦλι.

Μακρὰν μακρὰν ἀπὸ τῆς γῆς τοὺς πόνοους καὶ τοὺς σάλουους
 νὰ μὴ σὰς τρῶν σαράκια...
 ὅλοι βαπτίζετε παιδιὰ καὶ θγάλετε τὰ Δαιδάλουου,
 Γυπαετοῦς, Γεράκια.

Οἱ γείτονες μὲ θαυμασμιὸν τὰς πτήσεις σας εἰζαίρουυν
 καὶ στρέφεται τὸ βλέμμα των σὲ κἀπὶ σαιροπούλια,
 ποῦ κάνουν στόλους καὶ στρατοῦς, ἀλλὰ χωρὶς νὰ ξέρουυν
 πῶς μόνο μὲ τῆς ἀπαυταῖς δὲν βάρουονται κουκούλια.

Ἐπὶ νεφῶν ἱπταεῖτε,
 καὶ πάντοτε σκοπεῖτε
 πρὸς πόθουος ὕψηλουος.

Κ' ἡ γῶρα τοῦτ' ἡ δοξαστῆ
 προώριστα νὰ χρωσῆ
 πολλὰ τῆς Μιχαλοῦσι!

Αὐτὰ μὲ τόνον σοβαρὸν
 εἶπε κ' ὁ Ρήγας τῶν Φερῶν,
 καὶ σὰν σκιὰ Τιτάνειος ἀστραπητῶν ἐγάθη
 μέσα σὲ χρόνων παλαιῶν ἀβυσσαλῆ βάθη.

Π.— Λοιπὸν ὁ Ρήγας τῶν Φερῶν σὰς εἶπε τέτοια λόγια;
 Φ.— Μὰς τάπε κ' ὅλοι τὰκουσαν, ζυλένε κουτομόγια.

Π.— Κι ὁ κύριος Πρωθυπουργός;
 Φ.— Ἦταν ἡτὴν Κηφισιά,
 κ' ἐχόρταινε σὰν τζιτζικας μὲ φρέσκο καὶ δροσιὰ.
 Μὰ κ' ὁ Μιχαλακόπουλος βαρρῶ πῶς ἀπουσίαζε,
 κ' αὐτὸς ἐκηφισιάζε.

Κηφισιάζουυν οἱ τρανοῖ,
 συναδέλφε κουτέ,
 κηφισιάζουυν οἱ κλεινοῖ
 τοῦ κράτουος σκόπευταί.

Περὶ σκοπῶν μεγάλων καὶ τούτων καὶ τῶν ἄλλων.

Π.— Ἄρχοντος Ἐλευθερίου,
 Κρητικῶ Καγκελαρίου,
 Ἐλευθερία τελοῦμεν,
 καὶ προθύμως προσκαλοῦμεν
 ἑστὴν πανήγυριν αὐτῆν
 ἐν κ' ἄλλον σκοπευτήν.